

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta, ve věci žalobce **Ing. P. P.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, PSČ 500 03, za účasti **1. Ing. P. W., MBA**, **2. obchodní společnosti IMO-STAR 98, s.r.o.**, se sídlem Na Hrázce 273, Hradec Králové, PSČ 500 09, zast. Mgr. Šimonem Slezákem, advokátem se sídlem AK v Hradci Králové, Ulrichovo nám. 737, PSČ 500 02 a **3. Statutárního města Hradec Králové**, Československé armády 408, Hradec Králové, PSČ 502 00, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2011, č.j. 16501/UP/2010/Mr, t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žádná z osob zúčastněných na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 9. 7. 2010, č.j. MMHK/106945/2010, zn. 033857/2009 ST1/Van, jímž byla povolena stavba „bytový dům s 23 byty a podzemním parkovištěm, včetně sjezdů a příjezdové rampy, Hradec Králové, k.ú. Plotičtí nad Labem, Bezejmenná a Mládeže“ na pozemcích parc. čísel 798-stavební, 1457/1, 1461/2 a 1461/9 v kat. území Plotičtí nad Labem, dále jen „bytový dům“, a toto prvoinstanční správní rozhodnutí potvrdil. Žalobce je napadl žalobou, kterou odůvodnil v podstatě následujícím způsobem.

Zásadní pochybení spatřoval ve stanovení podmínek stavebního povolení ve smyslu § 92 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, dále jen „stavební zákon“. Podle tohoto ustanovení musí stavební úřad stanovit podmínky ve stavebním povolení zcela přesně a musejí se vztahovat ke konkrétnímu případu, tedy nelze je ukládat způsobem, že je lze kopírovat z jednoho rozhodnutí do druhého. Obecně stanovená podmínka totiž dává stavebníkovi velký prostor pro jeho uvážení. Právě takto obecně jsou však podle žalobce stanoveny podmínky v dané věci. Jedná se zejména o podmínku v bodu 6 stavebního povolení, která zakotvuje, že při provádění stavby třeba dodržovat vyhlášku o obecných technických požadavcích na výstavbu. Jako obecně závazný právní předpis zavazuje tato vyhláška stavebníka i bez toho. V daném případě proto bylo třeba přesně stanovit, co vše konkrétně smí a nesmí stavebník činit.

Žalobce dále namítal, že ve stavebním řízení nebylo přihlédnuto ke způsobu jeho života a k jeho osobním požadavkům na pohodu bydlení. Podle něho je naprosto zřejmé, že stávající situace, kdy bydlí v rodinném domě, který sousedí s jediným dalším řadovým rodinným domem, se naprosto změní od situace, kdy žalobce bude sousedit s bytovým domem. Tato změna bude mít jistě negativní dopad na život žalobce a jeho rodiny. Způsobem života žalobce se přitom žádný orgán vůbec nezabýval, přestože žalobce na tyto okolnosti od počátku upozorňoval. V uvedeném spatřoval rozpor s judikátem Nejvyššího správního soudu obsaženým v jeho rozsudku ze dne 2. 2. 2006, č.j. 2 As 44/2005-116, podle něhož správní orgán při posuzování, zda je v konkrétním případě pohoda bydlení zajištěna, „nemůže zcela abstrahovat ani od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, kterých se má stavba, jejíž vliv na pohodu bydlení je zkoumán, dotýkat; podmínkou zohlednění těchto subjektivních hledisek ovšem je, že způsob života dotčených osob a jejich z toho plynoucí subjektivní nároky na pohodu bydlení nevybočují v podstatné míře od obecných oprávněně požadovatelných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality.“ Zdůraznil, že je osobou přes den zaměstnanou a vracívá se domů až pozdě odpoledne, kdy právě nejvíce bude snížena kvalita jeho bydlení.

Konečně žalobce namítal, že bylo vydáno stavební povolení za situace, kdy na stavebním pozemku doposud stojí rozsáhlá stavba. Za tohoto stavu podle něho

neobstojí závěr žalovaného, že stavební povolení nenutí stavebníka stavět, že mu to jen umožňuje, přičemž této možnosti nemusí stavebník ani využít. To žalobce sice připouští, rozhodující je ale podle něho to, že stavební povolení využít může. V tomto směru žalobce poukazoval na rozdílné přístupy žalovaného, když v jiných případech rozhodl o tom, že stavební povolení nemůže být vydáno v situaci, kdy dosud není odstraněna stavba na pozemku, kde se má stavět (není vydáno povolení k jejímu odstranění). To považuje žalobce za zcela logické, neboť po odstranění stavby se mohou poměry na pozemku změnit natolik, že vydané stavební povolení ztratí smysl, či dokonce budou v rozporu s technickými podmínkami pro výstavbu.

Vzhledem k uvedenému žalobce navrhoval žalované rozhodnutí zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 22. 11. 2011. K námitce, týkající se podmínky č. 6 stavebního povolení, nekonkrétnosti podmínek v ní stanovených, uvedl, že tuto námitku žalobce v odvolání neuplatnil. Proto se jí žalovaný ani nemohl v rámci odvolacího řízení zabývat. Považuje ji za nedůvodnou. Přesto k ní uvedl, že stavební zákon výslovně neukládá, jak má stavební úřad podmínky pro provedení stavby formulovat, takže je plně na stavebním úřadu, jak jimi stanoví a zabezpečí ochranu veřejných zájmů, návaznost na jiné podmiňující stavby a zařízení, dodržení obecných požadavků na výstavbu, včetně požadavků na bezbariérové užívání stavby, popřípadě technických norem (viz § 115 stavebního zákona). Stavební úřad stanovil v rozhodnutí č. j. MMHK/106945/2010, zn. 033857/2009 ST1/Van, kterým byla stavba bytového domu povolena, celkem 22 podmínek pro její provedení. V podmínce č. 6 stavební úřad stanovil, že při stavbě budou dodržena ustanovení vyhl. č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu. Žalovaný neshledal tuto podmínku v rozporu s ustanovením § 115 odst. 1 stavebního zákona.

K námitkám, že v předcházejícím řízení nebylo přihlédnuto k subjektivní situaci žalobce a jeho rodiny (námitky ohledně snížení kvality bydlení), žalovaný uvedl, že podle § 114 odst. 1 stavebního zákona může účastník ve stavebním řízení uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemeni k pozemku nebo stavbě. Podle § 114 odst. 2 stavebního zákona se k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území, nepřihlíží.

Žalovaný při přezkoumání rozhodnutí v odvolacím řízení zjistil, že v průběhu stavebního řízení žalobce uplatnil námitky (viz výše), jejichž řešení příslušelo do územního řízení a o kterých bylo také v rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové, odboru hlavního architekta ze dne 24. 4. 2008, č. 133, č.j. 107364/07/HA/ŽA, rozhodnuto. K tomu dodal, že Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 12. 3. 2010, č.j. 7 As 13/2010-145, kasační stížnost, mj. Ing. P. P., tedy žalobce,

kteřá byla podána proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 11. 2009, č.j. 30 Ca 190/2008-56. Jím byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2008, č.j. 11607/UP/2008/UI, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové, odboru hlavního architekta ze dne 24. 4. 2008, č. 133, č.j. 107364/07/HA/ŽA, o umístění předmětné stavby bytového domu.

Stavební úřad ve stavebním řízení nevyhověl námitkám, které byly uplatněny v územním řízení, na základě ustanovení § 114 odst. 2 stavebního zákona. Rovněž tyto námitky shledal žalovaný nedůvodnými.

K námitce, že bylo vydáno stavební povolení za situace, kdy na pozemku doposud stojí rozsáhlá stavba, se žalovaný vyjádřil v napadeném rozhodnutí. Dodal, že povolení odstranění stavby, stejně jako stavební povolení, zakládá stavebníkovi právo stavbu odstranit, či postavit, nikoliv povinnost takového konání. Rozhodnutí o povolení odstranění stavby proto stavební úřad nevykonává. Je však zřejmé, že pokud bude chtít stavebník využít práva zrealizovat novou stavbu podle vydaného stavebního povolení na místě jiné stávající stavby, bude muset předtím využít i práva k odstranění stavby, případně toto právo získat. Jinak by bylo využití práva realizace stavby z jeho strany vyloučeno. V ostatním odkázal žalovaný na odůvodnění žalovaného rozhodnutí a navrhoval žalobu zamítnout.

Z osob na řízení zúčastněných se k žalobě vyjádřila podáním ze dne 8. 12. 2011 pouze obchodní společnost IMO-STAR 98, s.r.o. Žalobu považuje za nedůvodnou, když stavební povolení bylo podle ní vydáno v souladu se stavebním zákonem. Žalobní námitky byly podle ní dostatečně vypořádány, a to nejen v rámci stavebního řízení, ale i v územním řízení. Přesto žalobce tyto námitky opakuje znovu. Navrhovala žalobu zamítnout.

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), a to bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se k výzvě o možnosti rozhodnout ve věci bez jednání ve lhůtě dvou týdnů od doručení této výzvy nevyjádřil. Krajský soud měl proto v souladu s citovaným ustanovením za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí. O tom byl ve výzvě poučen. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.

Žalobce brojil předně proti podmínce č. 6 stavebního povolení, vydanému prvoinstančním správním orgánem dne 9. 7. 2010 pod č.j. MMHK/106945/2010, zn. 033857/2009 ST1/Van, s tím, že je formulována pouze obecně. Vycházel přitom z jejího znění, podle něhož budou „při stavbě dodržena ustanovení vyhl. č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu.“ Co do obsahu této podmínky, odpovídá tvrzení žalobce skutečnosti. Co do jejího významu, je však zcela srovnatelný a stejný, jako kdyby byly jednotlivé požadavky uvedené vyhlášky přepsány do podmínek stavebního povolení. Jak totiž žalobce správně uvedl, jedná se o obecně závazný právní předpis, který svými důsledky dopadá na stejné situace

stejně a uvedenou podmínkou byl tak stavebníkovi pouze připomenut. Byť tedy v podmínce č. 6 není žádný konkrétní požadavek na provádění stavby stanoven, neznámá to, že by stavebník nebyl jejími přílehlavými ustanoveními, dopadajícími na vyskytnuvší se situace při provádění stavby, vázán. Není žádného důvodu si myslet, že by tomu bylo jinak, kdyby její jednotlivá konkrétní ustanovení byla v podmínkách stavebního povolení obsažena. Oboje má stejnou právní relevanci.

Třeba přitom poznamenat, že žalobní námitkou napadáný způsob zavazování stavebníka (odkazem na právní předpis) odpovídá letité praxi (již od roku 1976, tehdy však podle vyhl. č. 83/1976Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu) a že obecné technické požadavky na výstavbu prolínají celý proces od přípravy až po realizaci stavby. Podle § 2 odst. 1 vyhl. č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, v platném znění (dnes již zrušené vyhlášky), se podle ní postupovalo při zpracování a pořizování územně plánovací dokumentace a územně plánovacích podkladů, při navrhování, umísťování, povolování nebo ohlašování, provádění, kolaudaci, užívání a odstraňování staveb a při výkonu státního stavebního dohledu. Podle odstavce 2 se její ustanovení uplatňovala též u dočasných staveb zařízení staveniště. Z uvedeného je tak zřejmé, že celá řada požadavků uvedené vyhlášky již byla zohledněna ve vydaném rozhodnutí o umístění stavby, zejména však v projektové dokumentaci stavby. Jejich dodržení je garantováno rovněž tím, že projektová dokumentace byla zpracována autorizovaným architektem a stavbu podle ní bude provádět subjekt oprávněný k provádění stavebních a montážních prací jako předmětu své činnosti podle zvláštních předpisů. Stavebník tudíž nebude mít při realizaci stavby žádnou volnost pro své chování, jak naznačoval žalobce, nehledě na to, že ve stavebním zákoně existují instituty, jimiž lze případné excesy postihnout (stavební dozor, kontrolní prohlídky, sankce).

Dlužno přitom konstatovat, že žalobce v žalobě vůbec neosvětlil, který ze to požadavek uvedené vyhlášky ve stavebním povolení postrádá a jakým způsobem by se měl dotýkat jeho subjektivních veřejných práv, což je mimochodem základní předpoklad žalobní legitimace. Z námítky proti podmínce č. 6 tak není zřejmé, čím by měla žalobci zakládat, měnit, rušit nebo závazně určovat jeho práva nebo povinnosti. Ostatně ani žalobcovo odvolání proti stavebnímu povolení se netýkalo podmínky č. 6. Třeba však dodat, že dalšími podmínkami stavebního povolení byla zajištěna ochrana před negativními vlivy stavby na životní prostředí, a to i ve prospěch žalobce (viz zejména podmínky č. 9, 10, 11, 12 a 18). Byť tedy žalobce namítal obecnost výroku žalovaného rozhodnutí, co se podmínek pro provedení stavby týče, sám konkrétní pochybení, k nimž tím mělo dojít, neuvedl.

Další okruh žalobcových námítek se týkal údajného nepřihlédnutí orgánů veřejné správy zúčastněných na řízení ke způsobu života žalobce a jeho rodiny (viz žalobní námitky výše).

Při řešení těchto námítek třeba vyjít z ustanovení § 114 stavebního zákona, podle jehož prvního odstavce může účastník řízení ve stavebním řízení uplatnit námitky jen proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo

požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Podle druhého odstavce citovaného ustanovení se pak k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území, nepřihlíží.

Z uvedeného plyne, že každá námitka proti zamýšlenému stavebnímu záměru má svůj čas, že ji nelze uplatňovat kdykoliv v procesu povolování stavby v širším slova smyslu. Tedy zároveň jak v územním řízení, tak i ve stavebním řízení nebo kolaudačním řízení. Zmíněná ustanovení ostatně odpovídají ve stavebním zákoně opakovaně užívané zásadě koncentrace řízení.

Žalobcem uplatněné žalobní námitky ohledně pohody bydlení, jsou námitkami, které se řeší a je nutno je vyřešit právě v řízení o umístění stavby. Tento fakt ostatně vyplývá z ustanovení § 90 stavebního zákona, v němž jsou stanovena základní hlediska, podle kterých stavební úřad posuzuje žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby. Kromě jiných to jsou podle písm. e), konec věty, i otázky související s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.

Pro řešení shora zmíněných námitek ohledně pohody bydlení proto již nebyl ve stavebním řízení prostor, neboť ve smyslu § 114 odst. 2 stavebního zákona se k nim ve stavebním řízení nepřihlíží. Vždyť o nich již bylo pravomocně rozhodnuto v územním řízení.

V tomto směru nutno připomenout rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 11. 2009, č. j. 30 Ca 190/2008 – 56, jímž byla zamítnuta žalobcová žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2008, č. j. 11607/UP/2008/UI, o umístění předmětné stavby. Právě v něm byly všechny i nyní se opakující námitky velmi podrobně rozebrány a odůvodněny. Bylo konstatováno, že stavební úřad odůvodnil zamítnutí žalobcových námitek řádným způsobem, že se při posuzování pohody bydlení a vůbec úvahách o ní neopíral jen o právními předpisy stanovené limitní hodnoty negativních účinků, ale přihlížel i k subjektivním požadavkům žalobce. Tím dal jasně najevo, že při řešení takových námitek je nutno přihlížet i ke způsobu života osob, jichž se má stavba dotknout. Poukázal přitom na to, že podmínkou zohlednění těchto subjektivních hledisek je, že způsob života dotčených osob a jejich z toho plynoucí subjektivní nároky nevybočují v podstatné míře od obecných oprávněně požadovaných standardů, a to s ohledem na místní zvláštnosti dané lokality. Dospěl k závěru, že podle jeho uvážení nedojde k takovému zásahu do práv žalobce (a dalších žalobců), že by bylo možno mluvit o absolutní ztrátě soukromí, pohody bydlení či k poklesu hodnoty jejich nemovitostí. Zásah navrhované stavby do práv žalobce Ing. P. P. (tehdy bylo více žalobců), totiž nedosáhne takové intenzity, aby musela být žádost o umístění stavby právě z tohoto důvodu zamítnuta. V této souvislosti byla posuzována míra soukromí vlastníků řadových rodinných domů se závěrem, že se blíží soukromí v bytovém domě, a to s ohledem na šíři jejich

stavebních pozemků cca 6,5 m. Stavební úřad vycházel též ze skutečnosti, že úzké pozemky u řadových výstaveb rodinných domů soukromí, jaké by si asi žalobce představoval, stejně nezaručují. Tyto závěry, s nimiž se nadepsaný krajský soud ztotožnil, byly následně předmětem přezkumu Nejvyšším správním soudem - viz jeho rozsudek ze dne 12. 3. 2010, č.j. 7 As 13/2010-145. Mimo jiné v něm uvedl:

„Nejvyšší správní soud v dané věci dospěl k závěru, že navrhovaná stavba se nedotkne osobnostních práv stěžovatelů a práva na soukromí nad míru přiměřenou poměrům v intencích § 127 o. z., tj. že je v souladu s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení [§ 90 odst. písm. e) stavebního zákona]. Krajský soud i správní orgány přitom přihlídlly i k subjektivní situaci stěžovatelů. Krajský soud se zabýval tvrzenou ztrátou soukromí na zahradě stěžovatelů, zejména ve vztahu ke zdravotnímu handicapu stěžovatele a). Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry krajského soudu, že v daném případě nebylo možné žadateli o vydání rozhodnutí o umístění stavby nevyhovět jenom proto, že z oken stavby bude vidět na sousední nemovitosti. Pokud se totiž nejedná o obtěžování mimořádné, převyšující míru přiměřenou poměrům, je přednostně na tom, kdo se cítí být obtěžován, aby provedl opatření, která by tomuto obtěžování zabránila. Stěžovateli a) nic nebrání se běžně pohybovat po zahradě bez oděvu na horní části těla, i když je zdravotně handicapován. Pokud však je mu nepříjemné, že se okolí na něj může dívat, nezbyvá než si zřídit např. zelené atrium, jež by ho před pohledy ze strany sousedů a okolí ochránilo. Stěžovatelé si nemohou osobovat právo na to, aby byla vyloučena každá stavební změna v jejich sousedství, která by podstatně snížila míru jejich soukromí. Skutečnost, že na sousedním pozemku doposud nestála stavba, jejíž povaha umožní, aby někteří její uživatelé viděli na pozemek stěžovatelů či do oken jejich domu, nezakládá stěžovatelům právo na to, aby tento stav přetrval i do budoucna. Stěžovatelé vůči sousednímu pozemku „nevydrželi“ žádné právo na to, aby se výstavba na něm omezila více, než jaká omezení standardně vyžadují obecné poměry v území, jež jsou vyjádřeny v územním plánu. Stěžovatelovy zdravotní obtíže nemohou zakládat tak zásadní omezení na sousedním pozemku, jaká požadoval, neboť takové omezení vlastnického práva by bylo zcela neproporcionální k vcelku nepatrné osobní újmě, které by tímto omezením byl uchráněn stěžovatel. Krajský soud tedy dospěl ke správnému závěru, že správní uvážení o těchto námitkách nepřekročilo zákonem stanovené meze ani nebylo zneužito.“

Neodpovídá tedy skutečnosti tvrzení žalobce, že by se „způsobem jeho života žádný orgán vůbec nezabýval“.

Konečně žalobce brojil proti tomu, že byla stavebním povolením povolena stavba v místech, kde dosud stojí stavba jiná. Stavba, která musí být nejdříve odstraněna, má-li se postavit nová stavba povolená žalovaným stavebním povolením. V této souvislosti namítal, že stavební povolení lze vydat až v situaci, kdy „je pozemek připraven k výstavbě.“ K tomu nutno předně uvést, že ohledně této námitky platí to, co již bylo uvedeno výše, a to, že v tomto směru chybí žalobci žalobní legitimace. Tato skutečnost se totiž jeho práv nikterak nedotýká, když není ani vlastníkem pozemku, na němž se stávající stavba nachází, ani vlastníkem této

stavby a rovněž není stavebníkem povolené stavby. Žalobce tak v tomto směru vystupuje jen v podobě jakéhosi „veřejného žalobce“ s tím, jak by si povolovací proces představoval.

pokračování

30A 46/2011

-8-

Navíc, je-li standardním postupem, že se stavební řízení běžně slučují s jinými řízeními, vedenými podle stavebního zákona (viz jeho § 4 odst. 1 a 2), pak ani z tohoto důvodu nemůže být uvedená námitka žalobce oprávněná. Ani v takovémto případě totiž nemůže být stavební pozemek „připraven“ dle představ žalobce, jak je rozvedl v závěru žaloby, když k povolení odstranění i k povolení stavby dojde v jeden okamžik. Ve svých důsledcích je pak pro věc zcela nerozhodné, budou-li řízení o povolení odstranění stavby a stavební řízení o vydání stavebního povolení sloučena do jednoho společného řízení a vydáno jedno rozhodnutí se dvěma výroky, nebo zda o nich bude rozhodnuto samostatně a v jakém pořadí. V ostatním ohledně této otázky se krajský soud odkazuje na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, s nímž se zcela ztotožňuje.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Krajský soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly,

Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jim soud uložil. Žádné takové náklady zúčastněným osobám nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

pokračování

30A 46/2011

-9-

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 29. listopadu 2012

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu